

POTEPANJE PO VOJVODINI, september 2026

CCS je dobil vabilo na kampersko druženje v Beli Crkvi, Srbija. Prijavila sva se, hkrati pa se odločila, da to izkoristiva za manjše potovanje.

Od doma sva šla 18. 9. pozno popoldan, se peljala po Podravini in v temi parkirala pred nakupovalnim središčem v Virovitici [45.821846,17.409476](#). Prevozila sva 157 km.

19. 9.

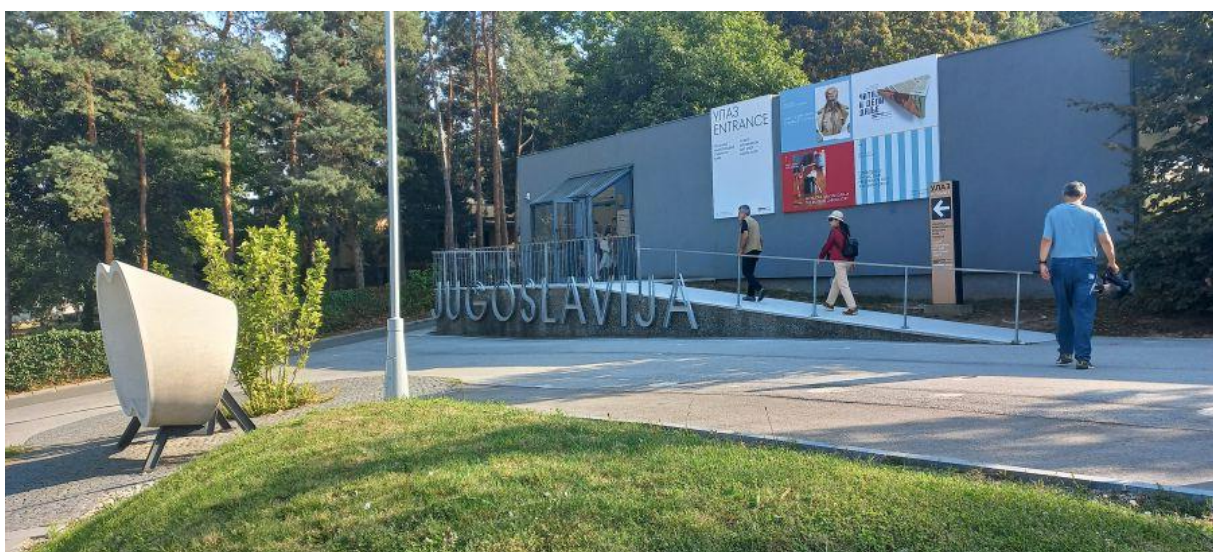
Že ob pol šestih sva šla naprej, zajtrkovala sva v kraju Valpolo, parkirišče pri pokopališču [45.670635,18.403052](#) Miren prostor, na robu vasi.

Pred mejo s Srbijo, v Tovarniku, sva še tankala, potem pa na mejo. Kolona tovornjakov, midva mimo, na kontroli nobenih problemov. Hitro sva skozi. Takoj po prehodu sva kupila sim kartico (50 GB / 600 SRD za 15 dni) in zamenjala denar. No, v resnici sva najprej menjala denar in potem kupila sim kartico, ki jo je bilo treba plačati z gotovino.

Potem pa direktno do Beograda. Vožnja je bila tekoča, prometa ne preveč. Cilj: hiša cvetja [44.7876,20.4522](#)

Za vstop moraš kupiti vstopnico, ki velja tudi za dva muzeja: muzej Jugoslavije in muzej 25. maj. To nama je poskušal povedati varnostnik na vhodu, pa ga zaradi skupine gostov z daljnega vzhoda (delali so gužvo) nisva prav razumela. Sva rekla, da v muzej bova šla pozneje in da greva najprej v hišo cvetja. Potem pa sva ostala pred vhodom in nisva mogla naprej. Branko je šel nazaj (»imali ste pravo«, varnostnik: pa rekao sam vam), blagajničarki rekel, da sva penzionista. Da se je leta 1973 zaposlil in da ima tudi on nekaj pri vsej tej zgodovini. Malo ga je čudno gledala, potem pa mu zaračunala 200 SRD za enega (cena za srbskega upokojenca). Za tujce je vstopnina 800 SRD.

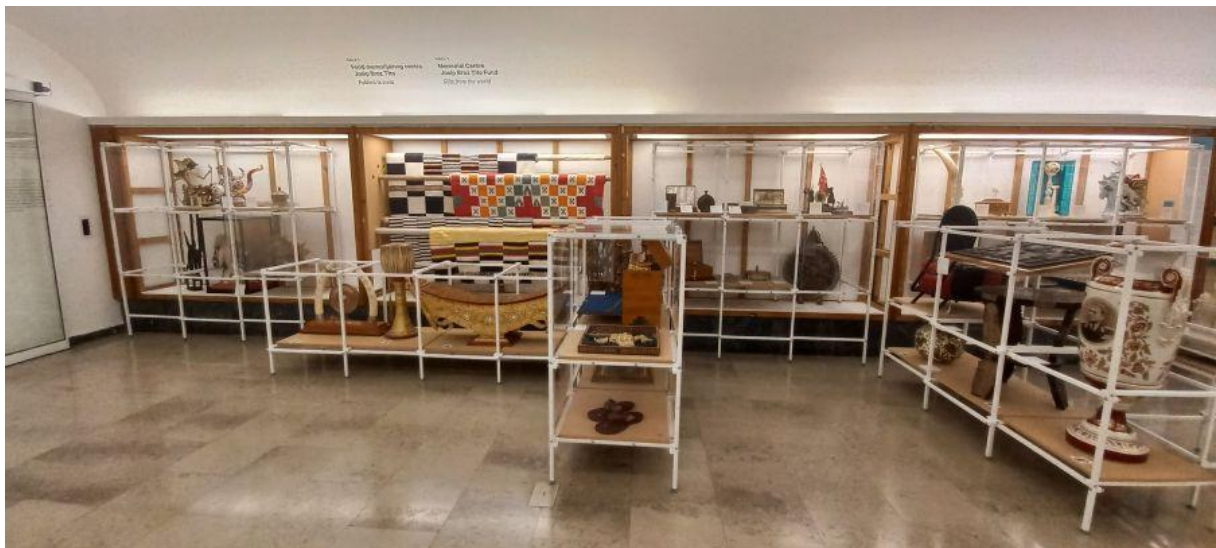
Videti Titov grob, zraven je še grob Jovanke, je bilo kar malo čustveno. Sva le generacija, ki je zrastle v Jugoslaviji in ob Titu. In to zgodovino doživela.

V muzeju Jugoslavija je prikaz rojstva socializma in daril, ki jih je Tito dobil od tujih državnikov in od domačih ljudi. Na vhodu je mlada hostesa, ki je pripravljena pomagati z razlago. Zapletla sva jo v pogovor, ona resno, kot iz knjige začne razlagati, potem pa ji jaz povem, da sva midva Tita doživela, da sva toliko stara, da veliko te zgodovine poznavata. Hecno, bila je prijetno presenečena, za minuto izgubila nit, potem pa se zbrala in začela ponovno z razlago.

V muzeju 25. maj je razstavljen propagandni material med vojno, tako z okupatorske kot s partizanske strani. Tudi slovenski so vmes.

Dve uri sva bila v muzeju, potem pa se prestavila samo 750 m vstran, k stadionu Partizan [44.78880,20.45775](https://www.google.com/maps/place/44.78880,20.45775). V bližnjem lokalu je Branko vprašal, če lahko tukaj prespiva, »pa kako, da ne. Ostanite, ko če vam šta napraviti.«

Za večerjo sem spekla svinjsko ribico, pripravila še krompir s korenčkom in zeleno solato z zeljem. Dan sva zaključila s sprehodom do glavne železniške postaje Beograd Center. Približno 1 km vstran. Lepa, moderna postaja, ki pa potrebuje vzdrževalce okolja.

20. 9.

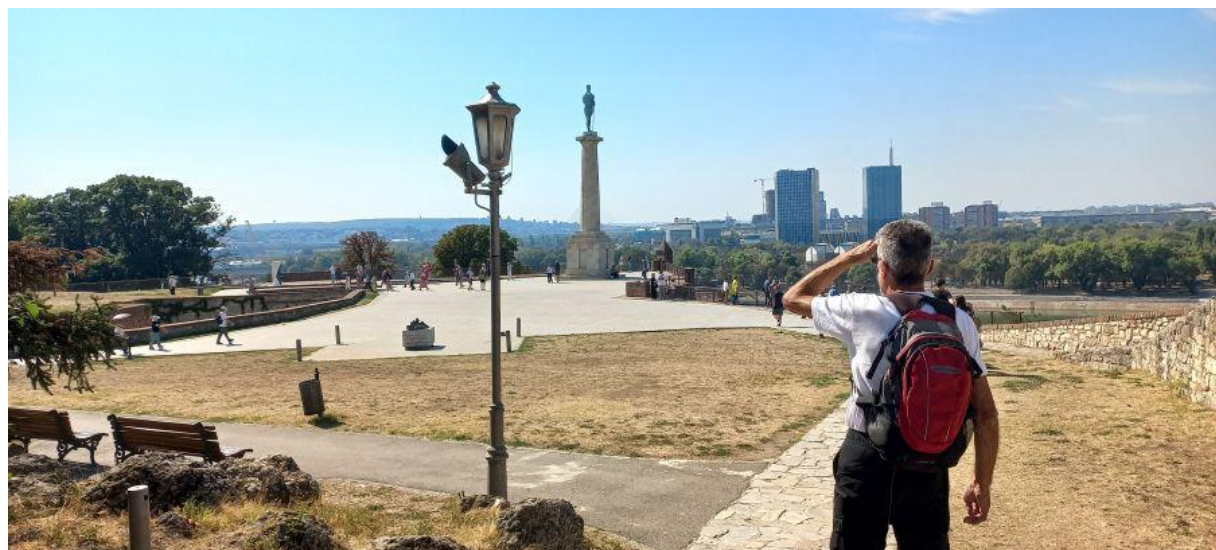
Noč je bila mirna, tiha. Dobro sva spala. Branko je na spletu prebral, da so avtobusni prevozi za vse potnike zastoj. Hitro sva se strinjala, da pustiva avtodom in greva z avtobusom na ogled mesta. Avtobus št. 41.

Po stopnicah do ceste, potem pa sva namesto v desno zavila v levo in čez cesto na postajo. Prišel je avtobus, vstopila sva in se peljala do zadnje postaje. In ko so vsi izstopili, ostala sva samo še midva, je Branko vprašal šoferja, če gre za Kalamegdan. Ja, čez 10 minut, lahko pa gresta na tistega spredaj, ki bo takoj zdaj odpeljal. Presedla sva, potem pa čudno gledala, ker sva se peljala po isti cesti nazaj. Nato pa nama je kliknilo, da sva na izhodišču šla v napačno smer.

Treba se je peljati do zadnje postaje, od tam je še 10 minut hoje do Kalamegdana. To je velika trdnjava ob sotočju Save in Donave. Je priljubljeno sprehajališče za Beograjčane, škoda le, da je zaradi poletne suše vse rjavo in ne zeleno.

Ko sva imela dovolj, sva šla v center. Na avtobus nisva mogla, ker je bilo omrežje v okvari in so zato vsi avtobusi in tramvaji stali. Pa sva pešočila. Pogledala sva si parlament, center Beograda, se sprehodila po peš coni. Zelo živahno. Popoldan sva se vrnila k AD, pojedla kosilo in se odpeljala na Avalo.

Avala je nizka gora, pravzaprav hrib (nadmorska višina je 511 m), približno 16 km JV od Beograda. Hrib je pokrit z gozdom, poln sprehajalnih poti. Je zaščiten. Najbolj prepoznaven simbol hriba je Avalski toranj (Avalski stolp). Na vrh te popelje dvigalo.

Parkirala sva na parkingu pri opuščenem hotelu [44.692048,20.513324](#) in šla peš do stolpa (700 m). Skozi gozd, po označeni poti.

Z dvigalom upravljajo delavci. Razgledna ploščad je na vrhu, nadstropje niže pa je kavarna. Žal ni bilo nebo čisto jasno, da bi se videlo zelooo daleč, vseeno je bilo v redu. V kavarni sva prišla na idejo, da bi prespala pod stolpom, pa še vodo bi lahko dotočila. Vprašala sva varnostnika, ki je rekel »kako da ne«. Imel je samo en napotek in sicer, da se ponoči naj ne sprehajava, ker je vse pod kamero. Prestavila sva se na P [44.696494,20.515108](#)

21. 9.

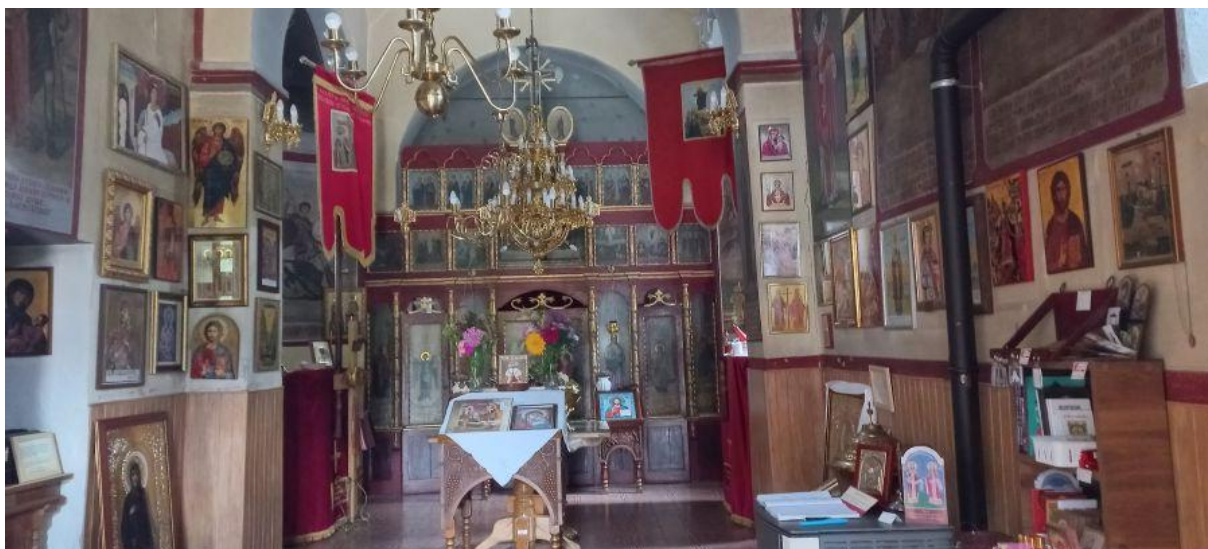
Ponoči so tulili psi, ki se prosto sprehajajo, kljub temu pa je bila noč mirna. Opravila sva jutranji ritual, dotočila vodo in nadaljevala v smeri Mladenovac – V. Plana – Ždrelo.

V Bistrici [44.335,21.5025](#) naj bi bilo etno selo z mlini na vodi (po srbsko vodenice). Pripeljala sva v vas, kaj pa zdaj. Vprašala sva domačina, pa je z nasmehom rekel, da je cela vas etno. Potem je prišla mimo še gospa, prijazna, ki je povedala, kje lahko parkirava in greva peš do cerkve. Mlini pa že dve leti ne delajo, ker ni vode.

Po ozki cesti sva peljala še kakšen kilometer in ustavila ob mlinu. To je majhna zgradba, ne takšna kot so mlini pri nas. Nadaljevala sva peš, videla še dva mlina in na koncu prišla do cerkve. Lepo vzdrževana.

Slišala sva glasove, videla pa nikogar. Kar šla sva v smeri glasov, prišla pa do skupine moških, ki so pekli jagenjčka, praznovali naj bi rojstni dan. Branko je pozdravil, vprašal, kaj se dogaja, oni – od kod sva in že je pristopil prvi možakar. Imam sina, ki je kuhar na Bledu, že 10 let. Pride drugi: jaz sem bil v vojski v Mariboru. Kaj je rekel tretji, se niti ne spomnil več – pogovor se je razživel. Bila sva postrežena s pijačo in jedačo. Pečena polenta, ovčji sir, jagenjček, rakija (ki pa sem jo spila samo jaz in to dva kozarčka). Po približno pol ure sva se poslovila, Branko pa je komentiral, da njihova rakija ni tako močna, ker drugače bi se jaz že malo čudno obnašala.

Ves čas sva vozila po podeželju. Le redkokje je urejeno, na splošno pa ne. Ustavila sva se v Ždrelo, pri jezeru, ki ima izvir vode iz tal.

Na smučišču, ki to ni več, [44.13921,21.97667](#) sva imela pozno kosilo.

V Boru sva morala v trgovino, zmanjkalo je kruha in krompirja. Šla sva v Lidl in, seveda, kupila še kaj drugega. Ko sva čakala v vrsti pred blagajno, sva izrekla stavek ali dva in blagajničarka me je vprašala, ali sva iz Slovenije. »Veste, tudi jaz sem Slovenka.« Že 20 let živi v Srbiji. Izgledala je zelo vesela, ker je srečala Slovenca.

Ko sva prišla iz trgovine, je bila že tema, Branku je padel sladkor in zato sva ostala čez noč.

22. 9.

Ponoči naju ni nihče motil, ko pa sva pozajtrkovala, je prišel varnostnik in rekel, da se naj zaradi dostave prestaviva. Ni problema, Branko je prestavil AD in v miru sva spila še kavo.

Nato sva šla v center in poiskala poslovalnico Yettel. Imela sva njihovo sim kartico, zanimalo pa naju je, kako preveriva količino podatkov. Bila je vrsta, 6 ljudi pred mano, delala je samo ena delavka, vse je šlo počasi. Obupala sem in odšla. Ker je bil AD parkiran pred samopostrežno, seveda nisva mogla mimo. Potem pa sem šla še enkrat preizkusit srečo v Yettel. Še vedno gneča, in ko sem eni drugi uslužbenki povedala, kaj želim, je bil njen odgovor: »moje radno delo još nije počelo. Tek u deset. Izvinite.« Brez besed sem zapustila poslovalnico.

Bor je rudarsko mesto (baker), kar s ponosom pokažejo. Ob cesti so med dvema voznima pasovoma razstavljeni stari stroji iz rudnika.

Iz Bora sva peljala proti D. Milanovcu. Najprej je cesta zelo, zelo slaba, potem je asfalt boljši. Vozila sva po podeželju, redko naseljeno, malo prometa.

Pred Golubacem je Lepenski vir – arheološko najdišče. P [44.55205,22.02725](#), poleg je tudi voda na pipi.

Lepenski Vir je mezolitsko in neolitsko najdišče na desni obali Donave v Džerdapski klisuri. Prva arheološka izkopavanja so bila izvedena leta 1965, najpomembnejša pa leta 1967, ko so našli mezolitske skulpture. Z izkopavanjem so končali leta 1971, ko je bilo najdišče preneseno 29,7 m višje, da bi se izognili potapljanju lokacije.

V Golubacu imajo krasno, veliko trdnjavo, ki se vidi že od daleč. Seveda sva ustavila.

[44.660107,21.674065](https://www.google.com/maps/place/Golubac+Fortress/@44.660107,21.674065,15z)

Poleg trdnjave je na ogled tudi rimska hiša in pa turško kopališče. Vse je zelo lepo urejeno in vredno ogleda.

Voziva ob Donavi, cilj je majhen kraj Ram – luka, iz katere vozi trajekt na drugo stran Donave. Tik nad Donavo je trdnjava Ram. Midva sva prespala ob vodi, poleg trajekta [44.81451,21.33074](https://www.44.81451,21.33074) Ves čas naju je čuval majhen pes, zjutraj je bil nagrajen s kosom klobase.

23. 9.

Nadaljevala sva po lokalni cesti do Požarevca, kjer sem ponovno obiskala poslovalnico Yettel. Uspešno. Dobila sem kodo, izvedela pa tudi, da sem dobila 100 GB in ne 50. Kako? Menda so imeli neko akcijo in podvojili podatke. Super. Še na tržnico, nič posebnega, potem pa v smer Smederovac. Tam sva bila kar slabe volje, veliko obvozov, za 200 m je bilo treba tudi na avtocesto (10 SRD). Malo pred tretjo uro sva prišla v kamp Oaza pred Belo Crkvijo.

Zvečer sta Leo in Željko, dva glavna organizatorja in animatorja, zakurila taborni ogenj, okoli njega pa smo postavili stole in klepetali.

24. 9.

Cel dan počitek, sprehod ob jezeru, klepet, kosilo na žlico (v organizaciji gostitelja), zvečer pa še koncert dveh glasbenikov. Pela sta tri ure, same lepe stare pesmi, melodične, balzam za dušo.

25. 9.

Ponoči je deževalo, še malo zjutraj, potem pa smo spet imeli suh dan. Organiziran je bil ogled vinske kleti Halvacija, lastništvo Drašković. Deležni smo bili zelo dobre razlage pridelave grozdja, mletja, vrste vina, prodaja... ogled smo zaključili z degustacijo v res lepem prostoru restavracije.

Vrnili smo se ob pol treh, ob treh pa nas je že čakalo kosilo, pasulj. Zvečer so pekli še palačinke.

26. 9.

Nekateri so se v Belo Crkev odpeljali z avtobusom, midva pa (ker prejšnji večer nisva slišala za to možnost), kar lepo peš. Ni nama bilo hudega, 3,2 km v eno smer. Ravno prav za razgibat noge. Za kosilo so spet poskrbeli gostitelji, tokrat je bilo meso pečeno na žaru. Zvečer je bila tombola, pekli so flancate in palačinke. Lačen ni bil nihče.

27. 9.

Nedelja je čas za odhod. Tako kot vedno – čiščenje AD, oskrba z vodo, praznjenje sive vode in kasete, še pozdrav in greva.

Ne po glavni cesti, po zelo lokalnih. Tako lokalnih, da jih na koncu ni več. Najprej je bil asfalt, nato makadam, pa steza za traktorje in končno je Branko obrnil.

Uspelo nama je priti v vas Mesić, kjer imajo ženski manastir srbske pravoslavne cerkve.

P [45.10406,21.39415](#)

Parkirišče je izhodišče za planinske poti, drugače pa je tukaj konec ceste. Treba je obrniti.

Naslednja vas je Gudurica. V zelo slabem stanju. Tukaj se je čas ustavil.

Gudurica je znana predvsem kot vinorodni okoliš in ena najbolj vzhodnih slovenskih vasi v nekdanji Jugoslaviji. Slovenski kolonisti so se kot prvi naselili po drugi svetovni vojni v izpraznjeno nemško vas.

V izpraznjeno vas so se najprej naselili Slovenci, ki so leta 1946 kot kolonisti preseljeni iz različnih koncev Slovenije v Vojvodinski Banat v Srbiji. V celotni Banat se je iz Slovenije naselilo v letih po drugi svetovni vojni 575 slovenskih družin z 2353 družinskimi člani. Od tega se jih je v Gudurico naselilo kar 161 družin z 721 družinskimi člani. Gudurica je tako postala največja Slovenska vas v Vojvodini. Tako imenovani Slovenski kolonisti so s seboj pripeljali večino, kar so potrebovali za prvo leto življenja v novi domovini. Ob prihodu v vas jim je bila dodeljena hiša v kateri so si ustvarili svoj novi dom. Družili so se ob praznikih v Domu kulture ob vinu in zvokih harmonike. Slovenci so ulice v vasi poimenovali po slovenskih pesnikih in pisateljih, tako so še danes Cankarjeva, Prešernova, Župančičeva ulica, Komandanta Staneta, Gradnikova itd. V Gudurici so že leta 1946 ustanovili prvi, drugi, tretji in četrti razred slovenske osnovne šole z okrog 60 učenci. Ti oddelki so obstajali vse do leta 1955, ko so jih zaradi pomanjkanja slovenskih učiteljev ukinili.

Zato sva tudi šla v to vas, ampak, kot rečeno, je v zelo slabem stanju. Niti slikala nisem.

Proti Zrenjaninu, zavijeva v Melenci [45.5286,20.30433](#). Veliko prostora, veliko dreves...nekako nama ni bilo, da bi prenočila. Novi Bečej je samo nekaj kilometrov vstran. Peljala sva na koordinate [45.588625,20.135769](#) Takoj nama je bilo všeč. Svetlo, ob nogometnem igrišču, pred bistrojem.

Ko je Branko šel vprašati, če lahko prespiva na njihovem parkirišču (seveda je dobil pozitiven odgovor) je izvedel, da imajo otroško praznovanje. Eden od otrok je praznoval rojstni dan. Midva sva se namestila, potem pa šla na pivo. Ko sva počasi pila in se pomenkovala, je oče slavljenca prinesel prigrizke. »Poslužite se.« In kasneje, ko so razrezali torto, sva dobila še kos le-te. V zahvalo za prijaznost je očetu slavljenca Branko prinesel peneče vino. »Ne bi trebali«, je rekel, jaz pa njemu nazaj »i vi niste trebali«.

Pred spanjem sva gledala še SP v kolesarstvu, potem pa so se nama oči že zapirale.

28. 9.

Razen tega, da je ponoči nekdo iz kontejnerja pobiral pločevinke in s tem povzročil malo hrupa, je bila noč mirna. Jutro pa sončno, obetal se je lep dan.

Šla sva na sprehod po nasipu. Presenetljivo – lepo urejeno, rože v koritih, čisto, v reki pa mali in veliki čolni.

Vračala sva se po mestnih ulicah. Branko se je začel slabo počutiti, zato sva posedela na klopci, ko pa sva prišla v AD je šel ležat. Celo popoldne je spal. Zvečer je bilo boljše.

29. 9.

Sončno jutro, Brankotovo zdravje pa v redu. Pred odhodom se je lastniku bistroja šel zahvaliti, ker sva prenočila dve noči.

Odpeljala sva se v Bečej. Mesto je v slabem stanju, prav paziti je treba, da se ne spotakneš na tlakovcih. Prehodila sva kar nekaj ulic, ker sva iskala izdelovalca ključev, ko sva ga našla, pa ni imel pravega ključa. Zaslužila sva si kosilo. V restavraciji Barbelo imajo tedenski menu za 700 SRD – zelenjavna juha, jagnjetina s pire krompirjem, zeljna solata, sladica. Vse zelo okusno. Spila sva še vsak eno malo pivo in račun je bil 16,40 €. Ni slabo.

Potem pa do Paličkega jezera.

Paličko jezero pri Subotici [46.08997,19.76542](tel:46.08997.19.76542). Prvi vtis je slab (zanemarjen hotel, in ostali objekti), ko pa prideš do obale jezera, je slika čisto drugačna. Prav prijetno, kot na morju.

100 m naprej je večje parkirišče, kjer lahko tudi prespite [46.094544,19.76545](#)

Mesto Palić je lepo, z madžarskim pridihom. Kmalu za Palićem je Subotica, to pa je mesto z veliko drevesi. Nasploh sva opazila, da so mesta v Vojvodini polna dreves, s tem pa tudi sence, poleti seveda.

Dan sva zaključila ob Pačirski banji.

Pačir banja [45.90252,19.42638](#) je poznana po termalnem vrelcu roza barve. Voda prihaja iz globine 1400 m in je slana. Vsebuje natrij, jod, bron, sulfat in druge minerale. Ko voda privre na površje, ima temperaturo 72 stopinj, ko se ohladi, pa 30 – 35 stopinj. Ima vonj po jodu. Vsebuje 21 – 22 g soli na liter. Na podlagi sestave vode je zdravilišče prejelo certifikat o zdravilstvu. Topla, slana voda pomaga pri ohranjanju zdravja, prispeva h krepitvi imunskega sistema, pri zdravljenju kožnih bolezni, revme in stanj po poškodbah.

30. 9.

Kopat se nisva šla, ker nisva imela s sabo kopalk. Počistila sva notranjost avta, potem pa smer Bajmok – Sombor – Batina (meja s HR). Pred mejo je bila dolga kolona tovornjakov, seveda sva peljala po nasprotnem pasu mimo in se izogibala nasproti vozečim (tudi ti so se izogibali). Čez mejo sva prišla hitro, brez težav.

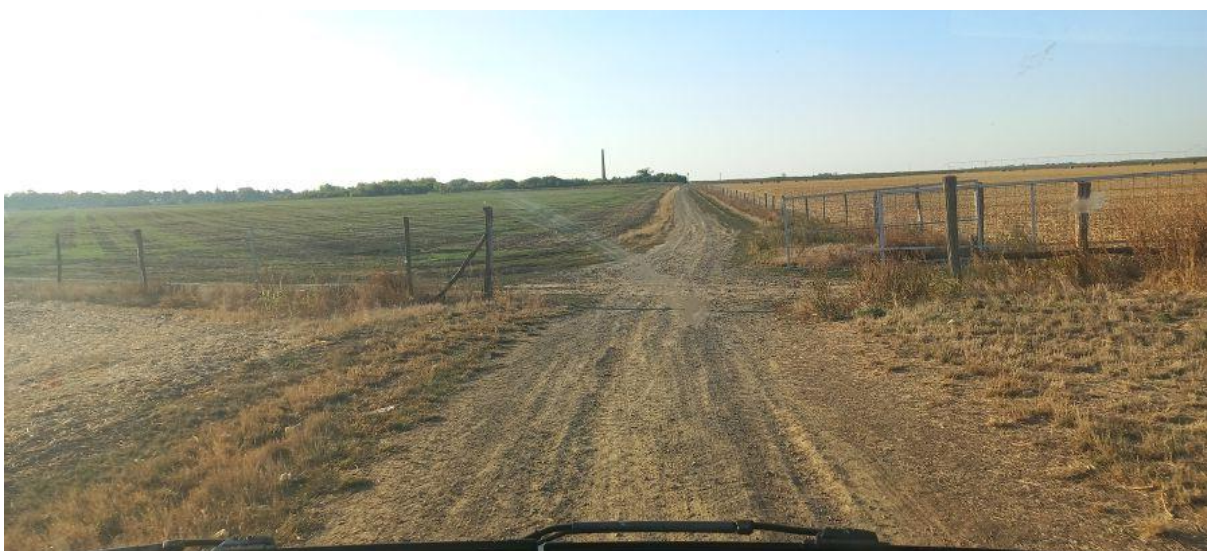

Sva na Hrvaškem. Takoj sva opazila razliko, tukaj so ceste »zarobljeno« z robniki.

Potrebovala sva gorivo, prva črpalka pa je 10 km od meje. V istem mestu sva ob bazenskem kompleksu imela kosilo in dolg počitek.

Hrvaško sva hitro zapustila, zavila sva proti Mohacs na Madžarskem. Parkirišče ob Donavi [46.000766,18.686765](https://www.google.com/maps/place/46.000766,18.686765).

Do sem ni bilo tako enostavno, navigacija si je izbrala bližnjico in to kar med njivami. Zaradi suše je bila ta pot še kar v redu, prevozna, Branko ni hotel obrniti, ampak...kaj vse si navigacija ne »izmisli«

Našla sva parkirišče, v njegovi bližini vozi na drugo stran trajekt, gradijo pa tudi most čez Donavo.

1.10.

Ob Donavi je široka sprehajalna pot, zato sva zjutraj najprej šla na sprehod, potem pa z AD v center mesta. Parkirala sva pred občinsko zgradbo, zastonj, in se sprehodila po peš coni. Med hojo naju je ogovoril Madžar, vprašal, če sva Hrvata, ker naju je slišal govoriti. On je po očetu Hrvat, ker pa ni imel možnosti govoriti tega jezika, je veliko besed že pozabil, zato sva ga tudi slabo razumela. Čeprav bi on še kar govoril, sva se midva vljudno poslovila in se napotila na kosilo. Ki pa nama ni bilo usojeno. V trenutku, ko sva se usedla, je mlada natarica izbrisala ponudbo na oglasni tabli. Prišla je k nama, ne zna nič angleško, gospa od sosednje mize se je ponudila za pomoč pri prevajanju, toda natarica je delovala skoraj jezno. Kaj nama je ostalo drugega kot da sva vstala in odšla. Ta mlada gospodična očitno še ni slišala za turizem.

Peljala (no, v resnici je peljal samo Branko) sva v Pecs. Živahen promet, parkirala sva ob železnici [46.067841,18.229725](#). Ta del ni plačljiv, ostala parkirišča se plačajo. Od tu je 1 km naravnost v center na Szechenyi . Trg s kavarnami, s kipi, muzeji, turško mošejo paše Kasima. In veliko cvetja. Res lepo.

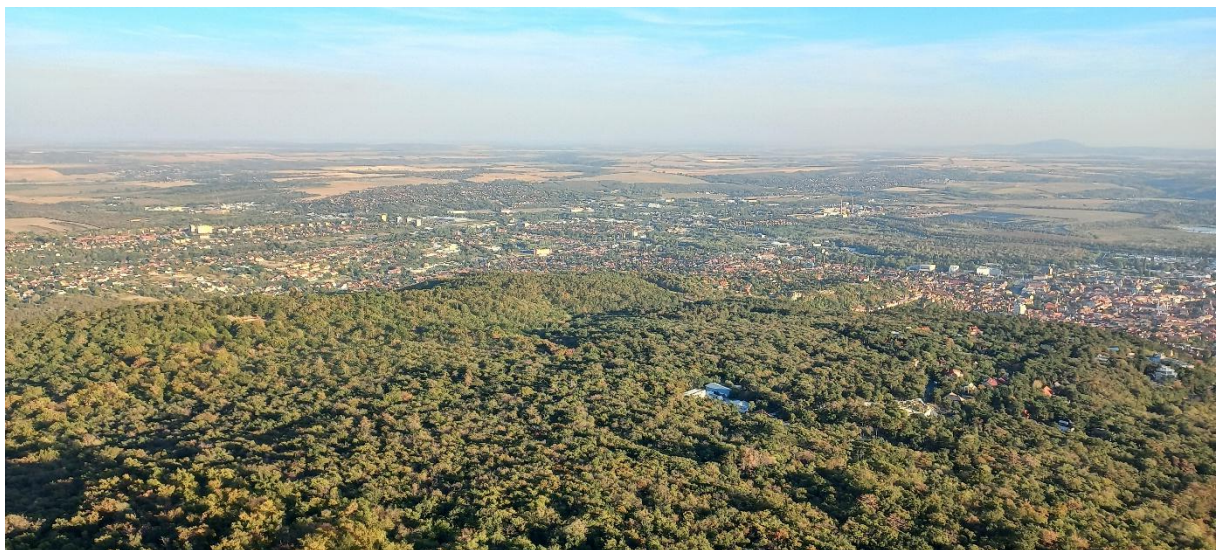

Glede na živahnost mesta in lepega sončnega vremena bi bil skoraj greh, če ne bi posedela v kavarni. In se razgledovala naokoli.

Dan sva zaključila na hribu pod stolpom (razgledni, hkrati pa tudi poln anten). Obvezno na vrh, 360 stopinski pogled v daljavo, potem pa v AD na večerjo in k počitku.

P pod stolpom [46.0994138,18.2207102](#)

P z WC (dixi) [46.0993,18.23112](#)

2. 10.

Postajava počasna, prava upokojenca. Spet sva se odpravila naprej šele ob desetih. Sicer pa, zakaj bi hitela.

Proti Szigetvaru. Tam sva šla na ogled trdnjave, parkirala sva na [46.051128,17.79921](#)

S parkirišča bi morala na levo in prišla bi naravnost pred vhod in blagajno za nakup vstopnice. Midva pa sva šla desno, ob obzidju in videla odprta vrata. Prišla je ga. Anna, povedala, kje je prava pot, toda – »ker pa sta že tukaj, pojdita kar naprej. Vse si poglejta, potem pa pridita k meni.« da ne boste mislili, da smo se pogovarjali v madžarščini, kje pa...gospa zna hrvaško. Je rekla, da se je sama naučila.

Trdnjava v Szigetvaru je ena najbolj znanih zgodovinskih utrd na Madžarskem. Postala je simbol junaškega upora proti širitvi Osmanskega cesarstva v Srednjo Evropo. Avgusta in septembra 1566 je potekala ena najbolj dramatičnih bitk. Hrvaško-madžarski vojskovodja Nikola Zrinski je s približno 2300 – 3000 branilci več kot mesec dni zadrževal osmansko vojsko, ki je štela med 50000 in 100000 mož, vodil pa jo je sultan Sulejman Veličastni, star 72 let. Umrl je v spanju v svojem šotoru, njegovo smrt pa so vojakom zamolčali. Da ne bi padla motivacija za vojskovanje.

Ko je bilo jasno, da pomoči ne bo, je Zrinski s preostalimi 600 možmi 6. 9. izvedel samomorilski zadnji juriš iz utrdbe.

Zaradi sultanove smrti so Turki ustavili svoj pohod proti Dunaju ter se umaknili. S sabo so nesli truplo brez notranjih organov. Ti so še vedno nekje tam zakopani, do danes jih še niso našli. Je pa zato vsako leto nekaj turistov tudi iz Turčije.

Vso to zgodovino nama je pripovedovala ga. Anna ob vodenju skozi interaktivno razstavo. Bila je odlična. V zahvalo sem ji nesla kavo.

Bil je čas za kosilo, Branko si je že dolgo želel jesti pravi madžarski golaž. Spet samo pobožne želje.

V prvi gostilni je natakara rekla, da ne kuhajo. V drugi golaža nimajo, natakara nam je hotel prodati temno pivo. Protestno sva odšla. Zadnje upanje je bil hotel poleg trdnjave, tudi nič. Na koncu sva jedla v AD. Odmrznila sem govejo juho, naredila paradižnikovo solato in sva se najedla.

Iz Szigetvara sva peljala v Kaposvar in od tam v majhno vasico Szenna, kjer imajo skansen. Za ogled sva bila prepozna, zaprejo ob 17. uri.

Parkirala sva na P [46.307449,17.729963](#).

Na google zemljevidu sva poiskala gostilno, še vedno nisva obupala nad golažem. No, naslednji dan sva videla reklamno tablo za to gostilno ob parkirišču. Gre za gostilno Bojtár József, 600 m vstran. Notranjost je čisto v lovskem stilu. Golaža ne jedilnem listu ni bilo, zato sva naročila telečjo juho. Bila je zelo topla in zelo dobra.

Pred spanjem je Branko delal plan za naslednji dan, jaz pa sem zapisala vsebino tega dne.

3. 10.

Najprej sva šla v skansen. Majhen, prisrčen, prikaz bivanja v 19. stoletju, žive živali. Po ogledu sva se odpeljala na ogled Hindujskega templja v Somogyvamos.

Cestne oznake za Krisne Valgy so zelo dobre. Vhod [46.568039,17.700477](#)

Na vhodu je blagajna, ker pa so imeli tehnične težave, so prilepili list z navodilom, da je blagajna 900 m naprej. Peljala sva se z AD, na koncu pa videla, da sta bila tam parkirana celo dva avtobusa. Tik pred templjem.

Krišnova dolina, uradno imenovana Indijski kulturni center in ekološka kmetija Krishna Valley, je največja in ena najstarejših ekovasi v Evropi. Ustanovljena je bila leta 1993. Skupnost deluje kot povsem trajnostno in samooskrbna vas. V njej stalno živi okoli 150 prebivalcev (menihov in družin). Obiskovalci prihajajo iz celega sveta (dva avtobusa z nemško in en s slovensko registracijo). Srce skupnosti je tempelj, njegova notranjost te prevzame z živimi barvami in indijskimi motivi. V tempelj naju je pospremil menih.

To je bil zadnji ogled. Od tukaj sva šla po najkrajši poti domov. Mejo sva prečkala v Leteny, v Čakovcu šla še na bencinsko črpalko, v Ormožu v trgovino in ob pol osmih sva bila doma. Prevozila sva 1882 km.

Breda Krajnc in Branko Kosi